

Rozlučka v rockovém klubu

Daniel Nosek

Firemní večírky zbožňuji a vždycky se na ně moc těším. Obzvláště ty rozlučkové. U nás je nepsané pravidlo, že odcházející člen z našeho oddělení, ať už jsou jeho důvody k odchodu jakékoliv, uspořádá párty na svoji počest. Na takové párty je pak servírováno jídlo a pití zcela zdarma. Druhý den se ještě s kolegy ještě bavíme na účet odcházejícího, když probíráme, jak se jeho párty povedla, kdo se opil, kdo koho pozvracel a kdo se stal vězněm své sexuální touhy i přesto, že je třeba ženatý nebo aspoň zadaný – což jsme už všichni – a zahrnul své manželce, resp. přítelkyni. Člověk se pak nestačí divit a kroutí nevěřičně hlavou, co dokáže pár skleniček tvrdého alkoholu.

Jak se však začne blížit ona událost, dostanu nepopsatelný strach z toho, zda se párty povede, zda se budu dobře bavit (to je asi nejvíce závislé na tom, vedle koho si budu moc sednou, neboť ne každý z mých kolegů je rozený bavič) a v neposlední řadě, v kolik hodin bych měl na párty dorazit, aby to nebylo příliš brzo a ani moc pozdě.

Zatím to pokaždé dopadlo tak, že jsem se zdržel doma, na párty přijel pozdě a ke všemu si sedl vedle totálního nemluvy. Pak mě nezbyvalo nic jiného, než počkat, až se párty rozjede a budu se moc bavit.

Na poslední párty, na které se loučil jeden z managerů, což slibovalo neskutečně velkou akci, jsem vyrazil z domu opět pozdě, ale štěstí mě přálo. Autobus městské hromadné dopravy přijel na zastávku v okamžiku mého příchodu. Takže jsem jej ani nemusel dobíhat. To se mi do té doby stalo pokaždé.

Akce začínala v sedm večer v místním - mezi Plzeňáky vyhlášeném - rockovém klubu „21“. Jde o klub pouze „pro dospělé“ a to myslím vážně, neboť zde o mladistvé do osmnácti let vůbec nezavadíte. Ve skutečnosti je průměrný věk místních ještě vyšší, většinou kolem pětadvaceti až pětatřiceti let. Což mě vyhovuje, vzhledem k faktu, že mi je už třiatřicet let. Na většině ostatních diskotékách si totiž připadám jako mladý taťka, který si nedal pozor při prvním milování a přivedl nějakou slečnu do jiného stavu.

Ovšem párty se nekonala přímo v prostorách diskotéky, ale v jedné ze dvou restaurací, které byly součástí klubu. Z obou se však dalo projít průchodem kolem toalet až k samotné diskotéce, o čemž jsem neměl ani tušení a mile mě to překvapilo. Nabízelo to totiž možnost se nenápadně vytrátit z oslavy, povyrazit si bujarým tancem na diskotéce a zase se nenápadně vrátit. Jinými slovy to slibovalo párty se vším všudy.

Hned po příchodu jsem si objednal pití. Vzhledem k tomu, že mi pivo nedělá dobře a ráno mám po něm strašný bohlav, jsem zvolil něco ostřejšího - gin s tonikem.

Usadil jsem se mezi partu dost výřečných kolegů, kteří zaručovali, že se celý večer nebudu nudit.

„Přijels sockou?“ zeptal se mě Jarda, ještě než jsem dosedl do pohodlného křesla, ze kterého se mi už nechtělo ven.

Po mém souhlasu dodal: „Tak to si přisedni ke stolu sociálů.“

„Dnes zadarmo, zítra za peníze.“ Prohodil Petr na účet pořadatele, vědom si plně faktu, že dnes nemusí nic platit.

Na stole byl krásně nazdobený tác jednohubek, u nichž se střídavě měnila obloha tvořená tuňákem nebo ančovičkami. Jednohubky vyobrazovaly rybu v mozaikovém provedení. Každá jednohubka byla na vrcholu navíc doplněna vždy po jedné olivě, kromě ocasní, hřbetní a břišní ploutve, která naopak olivu neměla. Působilo to jakoby prostorově.

Byla radost se podívat. Touha ochutnat sílila s prostupující vůní tuňáka a ančoviček. Vědom, že se nesluší přijít na oslavu a hned se vrhnout na pohoštění, jsem se snažil přemáhat. Šlo to dost ztěžka, jelikož jsem jel po práci do města vyřídit několik neodkladných záležitostí a nevybyl mě čas se někde občerstvit. Díky tomu, jsem na párty dorazil dost vyhladovělý. Při pohledu na kolegy, kteří do sebe hrnuli vše, co aspoň zdánlivě připomínalo potravu, jsem rovněž zahodil ostych a jal se ochutnávek. Mezitím dorazilo ještě několik kolegů a samozřejmě i oslavenec. Zábava mohla začít. Pustili jsme se do toho s takovou vervou, že obsluha nestačila přinášet nové tácy s jednohubkami a pití.

V devět hodin jsme se připravili na předání dárků oslavenci. Většinou se volí takové dárky, aby buď připomínaly celoživotní práci oslavence odvedenou zde v našem oddělení nebo pokud byl z daleka, vzpomínku na naše město. Občas zplodíme i něco originálnějšího, což samozřejmě oslavence potěší nejvíce. Koho by těšilo mít doma několik lahví tří litrového Fernetu, Whisky apod. Ale taková kronika našeho města a jiné dary v podobném duchu, to už je jiná muzika. Tentokrát byl oslavenec opět mile překvapen. Mimo jiných darů od nás obdržel též broušený popelník s pravého českého křišťálu se znakem města Plzně. Je to náročný kuřák a na takové věci si nejvíc potrpí. Hned si ho musel vyzkoušet.

Poté si oslavenec stoupl za provizorní řečnický pult a po pár slovech, jenž obsahovaly shrnutí odpracovaných let a poděkování, otevřel párty. To už se chodilo ke švédským stolům, kde bylo na výběr nepřeborné množství lahůdek - jako třeba bramboráčky, kuřecí stehýnka, hovězí maso, slanina, zeleninové a ovocné saláty a mnohé další dobroty. K dispozici k tomu bylo jako příloha několik druhů pečiva, včetně místních chlebovek, které mám nejraději.

„Heleď Pepo, co takhle zajít na dízu, pořádně to roztočit?“ Zeptal se mě kolega Roman Churavý, viditelně již v dobré náladě.

„Jasně! Jdeme!“ Navrhl jsem bez ostychu a zároveň jsem se snažil do toho vložit známku odhodlanosti, abych nedal najevo obavu s případné nevěry. Roman je ve firmě známý jako rozený sukničkář a pokud by se o mě dozvěděl, že jsem „posera“, jistě by si to nenechal jen pro sebe.

Jsem totiž rodinný typ, který nikdy nevyhledával příležitosti k balení jiných holek. A tak ani nevím, jak bych se v takové situaci zachoval. Vždycky jsem se ve svých předchozích vztazích snažil hrát fair-play a současný vztah s pětadvacetiletou slečnou s plavými vlasy nebyl výjimkou. Spolu jsme už bezmála sedm let a nemohu si stěžovat na nějaké nedorozumění. I v posteli nám to klapě od samého začátku. Pravda, občas se pohádáme, ale to ke vztahu patří. Je to jakýsi způsob komunikace o problémech, o nichž máme různé názory a chceme se dohodnout na nějakém společném výsledku.

Oba jsme si objednali další drink a prošli jsme kolem WC do chodby před diskotéku. Tam jsme se opřeli a za občasného usrkávání alkoholu ze sklenek jsme pozorovali terén uvnitř.

„Ty vole! Vidíš ty dvě kočky?“ Zeptal se mě kolega po chvilce.

„Kde?“ Byl jsem trochu dezorientovaný.

„Naproti u baru. To jsou baby, co?“

Zabrousil jsem pohledem k baru a vychutnával si jejich krásu. Nešlo je přehlédnout, neboť seděly u baru dost osaměle a doslova do okolí hlásaly: „Sbalte nás! Jsme volné!“

V hlavě mi na zlomek sekundy bleskla myšlenka, že je škoda, že jsem zadaný. Zalil mě pocit, jenž jsem znal z dob balení holek. V krvi se hromadily endorfiny, bušilo mi srdce a mozek jel na plný plyn. Ve stejném okamžiku se podívaly obě slečny naším směrem. Přelétly očima parket a zase se vrátily ke klábosení a popíjení alkoholu. Pak se dívka nalevo podívala opět naším směrem. Chvilku nás pozorovala. Pak se otočila na svoji kamarádku po své pravici a něco jí zašeptala do ucha. Ta se na nás okamžitě podívala a s úsměvem na rtech, jenž vyjadřoval slova, „Fakt jsi nekecala,“ se otočila zpět na kolegyni. Ta už se na ni usmívala; Dnes budeme mít skvělý večer. Pak pokračovaly v načaté konverzaci s občasným pohledem

po naší skupince, aby se ujistily, že je též sledujeme. To jsem však ještě nevěděl skutečnost, že se na ně dívám jen já. Kolega už mezitím sledoval jiné slečny. Já tam však stál jak přikovaný, neschopen slova ani pohybu. Když jsem se probral s toho šoku, že dokážu ještě ve svých letech okouzlit dívku, vlastně dvě, jsem upozornil Romana, že po nás jdou ty dvě slečny od baru, na které mě upozorňoval. On k nim nevěřicně zabrousil podhledem a dal mi za pravdu. Pak jsme je obě pozorovali a přitom vedli řeči v mužském duchu: „Ty by stály za hřích! Kam je vezmeme, k nám nemůžou. Možná mají svůj byt...“

Náhle se dívka vpravo spustila z barové židličky. Napadlo mě, že asi půjde na WC. Jaké však bylo mé překvapení. Poupravila si sukni a jako nadržovaná gazela vyrazila cílevědomě naším směrem. Kolegyně však stačila její gesto včas zaregistrovat, chňapla po ní rukou a stáhla ji zpět k baru. Od toho okamžiku jsme věděli, že holky mají o nás vážný zájem. Kolegyně se naklonila k uchu nadržované dívky, neboť v sále byl takový kravál, že nebylo slyšet vlastního slova a něco jí pověděla do ucha. Na její tváři se objevila mimika pochopení. Na tu vzdálenost to vypadalo jakoby jí radila, ať přibrzdí, jinak nás může vyplašit. Byla v tomto ohledu zřejmě zkušenější. My jsme ještě stále komentovali odvážný krok dívky s vysokými černými kozačkami. Oba jsme se shodly, že je z obou dívek nejkrásnější.

„Víš Pepo? Já se už jen otírám.“ Povídá mi bez návaznosti na předchozí hovor Roman.

„Že se otíráš?“ Ujišťoval jsem se, neboť jsem v tom hluku nezachytl celou větu.

„Jo, otírám.“

„A vo co se otíráš?“

„O holky, přece.“

„Jo ták.“ Musel jsem se pousmát nad tímto slovním obratem, jenž pěkně vykresloval potlačované touhy zadaných, resp. ženatých mužů, kteří sice věrnost ctí, ale v myšlenkách se pohybují někde jinde a umocňují je letnými doteky o cizí ženy. Samozřejmě to dělají oboje pohlaví, jak muži, tak ženy. Nejvíce je to patrné při tancování, kde nám to nevhodné nepřijde. Ovšem v takové MHD je to občas nepříjemné. Zde by asi řada žen mohla vyprávět, jak je obtěžoval nějaký uchyl.

Vybavil se mi náš příchod chodbou na taneční parket. V úzké chodbičce postávaly dvě dívky. Když jsme chtěli projít kolem, okatě si stouply tak, abychom se o ně museli otřít. Což o to, bylo to příjemné, ale spíše mi děsil fakt, že se takto v dnešní době nabízí. Za mého mládí byly děvčata více zdrženlivější. Nebo jsem byl příliš slepý.

Romanova zmínka mi nesesedla k jeho pověsti lamače dívčích srdcí.

Ledaže by... Zkoušel jsem najít nějaké logické vysvětlení.

No jasně! Bleskla mi hlavou myšlenka. Skutečnost a jeho pověst jsou od sebe na míle vzdálené. Celé je to jen divadélko, aby se neshodil před ostatními kolegy, kteří na to hrají. Jelikož se známe již léta, neváhal jsem a hned jsem se ho zeptal.

Dozvěděl jsem se, že má doma žárlivou manželka, která ho nikam nepouští. Její žárlivost hraničí s tou nejhorší - chorobnou. Proto Roman využívá každé podnikové akce, aby si trochu povyrazil, neboť tu jedinou manželka chápe a toleruje. Zřejmě skálopevně věří faktu, že Roman pracuje pouze s kolegy a ne s kolegyněmi a tudíž nevěra nehrozí. A odtud zřejmě získal onu pověst.

Taky na sebe ještě prozradil, že nepatří mezi muže, jenž si dočasnou volnost užijí se vším všudy. Pouze navštíví nějakou diskotéku, zatancuje si s náhodnou a ve většině případech neznámou dívkou a přitom se o ně otírá. Tomu stačí k uspokojení svého chťiče.

Mám pocit, že by tento způsob uspokojování vřele uvítal ne jeden vyšetřující komisař s letitou praxí skýtající mnoho vyřešených případů od banálních manželských šarvátek, až po brutální vraždu s motivem znásilnění. Pravdou zůstává, že Roman poslední dobou nebyl žádné neviňátko a většinou to přehnal tak, že následná reakce jeho manželky a zákaz hospod byly z její strany v danou chvíli oprávněné.

„Chápu tě. Občas chlap zatouží po jiném děvčeti. To společnost nás nutí být monogamní,“ snažil jsem se ho ze soucitu uklidnit.

Moje přítelkyně byla v opačné situaci. Já jsem vysedával většinou doma u počítače a věnoval se svým koníčkům. Byla to právě ona, kdo mě vyháněl si zařadit s kolegy na podnikové párty nebo zajít do hospody si posedět a popovídat s kamarády. A já jí za to byl vděčný a nikdy by mě ani na okamžik nenapadla myšlenka o nevěře.

„Kterou si vybereš?“ Vyšlo nečekaně z mých úst jako další důsledek mého přehnaného soucitu. A následně jsme toho litoval.

„S těma vysokejma kozačkami,“ neváhal s odpovědí Roman.

„Vidím, že máme stejný vkus.“ Odvětil jsem a pohled mi sklouzl zpět na její krásné do hněda opálené nohy. Byla oděná do tmavě červené halenky a černé riflové minisukně. Na nohou měla vysoké černé kozačky. Její krásný vzhled podtrhoval nenásilný make-up na obličeji. Bylo patrné, že dívka dost o sebe pečuje. Působila jako zkušená žena, která ví co chce a jak toho dosáhnout. Její posez to jen potvrzoval. Seděla s nohama přes sebe, natočenými na taneční parket. Krátká sukénka tak skrývala její ohanbí jen částečně a dávala tak popud k hříšným myšlenkám v mé mysli.

„Co si o ní losnout. Zkusíme Kámen-nůžky-papír.“ Ještě opojen jejím klínem, jsem navrhl, bez nejmenších výčitek, si o ní zasoutěžit. Normálně bych byl ze zásady proti, ale tentokrát – se zahalenou myslí alkoholem - mi to přišlo jako skvělý nápad, který jsem beztak neměl v úmysl brát vážně.

K losování nakonec nedošlo. Holky byly rychlejší. Vzaly iniciativu do svých rukou a začaly před námi svůdně tančit. Že si naše favoritka nečekaně vybrala zrovna bližší pozici u nás na tancování, než její kolegyně, mělo pak o to větší nádech spontánnosti a erotiky. Její krásně obtažený zadeček v krátké riflové minisukni, zmítající se v rytmu hudby, jsme doslova hltali plnými doušky a nebyli schopni udělat patřičný krok, jenž se od nás ze strany děvčet očekával. Chvilkami byl ve vzduchu cítit její parfém, jenž v nás více a více rozdmýchával sexuální touhu. Když však mělo dojít na činy, stáli jsme tam jak dva vesničané, kteří navštívili prvně veřejný dům a neví co mají dál dělat. V tu chvíli jsme museli všem ostatním v sále připadat jak Alenka v Říši divů. Kdejaký mladší kluk by postupoval obratněji. A přitom pouze stačilo dívky pozvat na sklenku nebo se k nim přidat a zatančit si.

Později jsem přemýšlel, zda problém byl v tom, že po těch několika měsících společného soužití s partnerkami člověk zapomene na své osvědčené balící techniky – což se po několika minutách zase v mysli ožíví a člověk si rozpomene. Tím nás zřejmě vybavila příroda pro zajištění rozmnožování. Ale u nás byl problém v něčem úplně jiném. Vůbec jsme totiž nevěděli, co chceme a co si od toho slibujeme. Hryzalo v nás svědomí, zda neublížíme oněm dvou tanečnicím na parketu, když se po konverzaci dozvedí, že jsme už oba zadaný a nic víc si začínat nechceme. Nebo zda neublížíme našim současným partnerkám. Tak jsme tam tak stáli, občas se napili a probírali jsme co podnikneme dál, když se dívky tak nabízejí až je to přestalo bavit a odešly k baru.

„Zajdem si pro pití.“ Navrhl jsem, když nám začalo docházet a navíc jsme tam stáli příliš okatě.

„Ted’?“ Divil se Roman. „Když je máme tak pěkně rozdělaný.“ Nechtěl pustit nataženou ruku od boha. Byl vždycky více průrazný a požitkářský než já.

„Ty nám neutečou. Budou tu ještě až se vrátíme.“ Trval jsem na svém. Bylo nad slunce jasné, že oboustranné vzrušení je nenávratně pryč a jestli si chceme u dívek vylepšit reputaci, musíme je během další příhodné hudby pozvat tancovat. Ted’ se to však nehodilo, když si zrovna sedly. Na Romanovi bylo poznat, že se nehodlá myšlenky tancování s kráskou jen tak vzdát.

„Dobře! Jdeme pro pití,“ kapituloval po chvíli. „Ale hned se vrátíme.“ Dodal s náznakem naděje, že se ještě vše obrátí v náš prospěch.

Jaké však bylo naše překvapení, když jsme se o chvíli později vrátili na parket. Užasle jsme po nich zírali. Dívky si mezitím stačily najít jiné sponzory. Dalo se tak odhadnout podle plných sklenek s nějakým alkoholickým nápojem, které držely v ruce a kluci se kolem nich jen točili – a zcela spokojené, že konečně někoho dostaly, se oddávaly vtípné konverzaci. S pocitem, že se na nás všichni dívají a smějí se, jsme se otočili a radši se vrátili na naší párty.